

Bréf frá Bjarna til Framtíðarinnar

Bjarni Benediktsson – Menntaskólinn í Reykjavík – Framtíðin

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Uppvaxtar- og námsár
Askja 1-5, Örk 3

© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

fról. Týl

viðist oftan að mér, með röngum schargíftum, röglæsti og
 lygnum, þá er hann staddi, að mér gætu öll anduör ómöguleg.
 "Glöð eru þessi orð, er eg nota um grein fyrrvænda skólabróður
 míns, en, að þau eru eigi af höfð, heldur jafnvel óþarflega
 veit, miðs við verandi þann, er frammin hefur verið, það
 vonast eg til að verði augljóst, áður en grein minni lýkur.
 Eða skal eg þess áður, en engu er haldið, að um skuld-
 aleap Kristjáns álit' eg mér samant heimilt að ræða, í bréfi
 þessu, þar sem eg er mið eigi lengur í félaginu. Eða vill
 svo vel til, að þvott fyrir þessa þvott hagsata þannar
 pistil, er Kristján hefur gert gegn skuldalekap sínum, með grein
 sínu, þá stendur minn fyrri dómur um efni þetta alveg
 óhaggadur um þann dag í dag. Jafnvel eigi hinni högnar-
 lega vitundin og viturlagi dómur Glöðfrets forsata Frans-
 sonar um kvæði Kristjáns, þar sem Glöðfretur veyrir
 upphafi kvæðis, minn dómur, hefur orðit honum til styrktar,
 þar að Glöðfretur bendir einmitt einnig á þá sömu ann-
 marka á kvæðaleap Kristjáns, sem eg hefti áður á dreypt.
 Glöðfretur getur þess í upphafi greinar sinnar, að kvæði
 þess er hann dæmi, stundum framur þeim kvæðum, er
 eg dæmi, en samt hefti hann að þessu viðvörðun af
 þessu, að Kristján sé kvæði virkur, hans í hegnun og bevi
 mætti. litla virðingu fyrir íslenskum bráðreglum, þá
 þegar að þess er gott, að þó þu þess kvæði er hann dregur
 þessu algeitum, Glöðfretur hefti: en þann, er eg hefti
 til með þessu, þá þá eg eigi heftur séð, en Glöðfretur

hafi eitt komið at Kristján hegladdari niðurstötu en eg
 fjöð glömu freður, af götmennum sínum, vaxnar í upphafi
 löms síns fari nokkurn löfum lögunum orðum um Kristján, sem
 hann hefur vakilega, með ömzugnum vöðum, síðar í grein
 sínu. En sleppum þessu og minnum okkur at ávísunum þeim,
 at Kristján gerir á mig.

Kristján Guðlaugsson sakar mig um það, at eg hafi með lélegri
 stjörnu á Frantíðinu norðkomit þenni á haldan klaka og dreypit
 allar lífs kvæft þennar, en at síðustu, kvæft frá förmennku með
 lítluu sömu. Þjálfrar skal eg eigi gerast lömsari í minni eigin
 máli, en vil einungis vitna til álits annarra manna, vinnu
 minna jafnt sem óvinnu, á þessu efni, um það leyti, at eg sagði
 af mér.

Á þeim fundi, at áfrögu min var lútt, var það safalaust vilji
 lang-flestva fundarmanna, at eg heldi förmennku minni áfram,
 fjöð eg væri ofánlegur til þess, þegar at þú er gát, at fundur
 þessi var mjög fjölmennur, þá mátti eg vel vit þann dóm gífur
 störfum minum, una. Á fundi þessum kom fram svehljóðandi
 gífurlysing. "Ei undirvitast þú þessu, þessu trúu á þessum
 þessu, sem förestu og öðrum þessu at hann taki aftur at sér förestu
 störf." Undir áskoran þessa, at margir höftu skrit nöfn sín
 undir, tók allar þessir fundarmanna, mér at óhelt at segja
 allar fundarbörnin óskiftu. Hetta þessu er nöfn sín rituðu undir
 vil eg t.d. nefna þáverandi inspector scholae frantíðin D.
 Stephensen, þáverandi förestu Frantíðamanna Guðlaug Guðlaugsson
 þáverandi förestu Glömufrétt Fransson. Auk þessarra menn eru

sem Lárus S. Bláindal, Pétur Skjöttur og fleiri, er stítt hefur fætt hafa
 að hafa heldur með sér en á móti. Ég er þarna sínu matar
 undir og er það Kristján nokkur Guðlaugsson. Sköfti matar
 þá sjálfur botnið sig fram gegn mér við forsetakjörð og vóit að þú
 "öllum árum, að ég gæti eigi borinn. Mælti þú atla að hann
 hefti næmest rituð undir trautu gífurlegu til mín nema
 nokkur ástæða hefti verið til. Eigi er mér það ljóst, hvort
 Kristján þessi Guðlaugsson er sá sami Kristján Guðlaugsson
 er minn ári síðar vóit á mi með ávæntingum og rögi, því
 þú sönn störf er fyrir Kristján hefti ljóst trauti sínu a. h.,
 en svo öllu gæmi sé slept, þá vil ég ráða Kristján til þess, að
 næst þegar hann þykist þurfa að hefna sín á dinkverjum, þá
 er leitara hans gjáþeyma, að ráðast með ofsa og frakju á
 þau sönn störf, er hann hefur áður lofað hástöfum.
 Marta í sökun Kristján er sí, þú og hafi mi, stötu minni
 í miltámanafnd til þess að útgea sjálfum mér ventlaun. Þarna er
 einnig samþykkanum þessu við, þú að sama leikunum var sí,
 að ég hefti einmitt gert það að tillögu minni, að Símon
 Ágústsson, sem þú var: 4 bekk, fangi þau ventlaun, er
 mér vora dæmd af samþykkanum minnum. Að þetta sé
 sattu veit ég, að þeir Lárus Bláindal og Glólfredur forseti
 Franzone, er með mér vora í nefnd þessari, stötu þetta.
 Ég Kristján Guðlaugsson! Hú ég mi lítillitt eitt endurgjafi
 þú þessar fallyndingar um sikkemi mína og beina til
 þess nokkurum spurningu. Þú er það, Kristján, sattu,
 er þetta það trauðarvitur þú. bekkjavetrum sínum í vor,

sem leit, að fara með umbót þeirra: Bræðraáráðsnefnd. En þat
eigi rétt hefur að þá hafi heitad Kristján Gudlaugsson, er þeim
starfa geggud. En hver var þá, sem ekki einungis fekk heitad
styrk af 5. bekkingum þat er, heldur jafnvel þessu styrk
er áður hefur þekkt að menn er þeim bekk ^{þessu} þat ekki
einmitt þá, sanni Kristján Gudlaugsson, er mi latur sér svo ant
um, að eg fái eigi verðlaun, þar sem eg átti seti i nefnd þeirri,
er þeim ut hlutad: Met mig er þat samad að eg skvattist undan
mínunum launum, en er þat satt, sem sennis segja að Kristján
Gudlaugsson hafi eigi þessu mjög ákaft undan þvi að þá styrkin
i vor. Eg hygg, að Kristján hefti verit sama að geva mér
og öðrum, er lögðu honum til féid: þenna styrk, gevis fyrir
störfum mínum vit i björgu hans, þv er hann réttat á mjög meit
á sökunum um misleitruðu valds míns. En met þat þv þessu styrk
Kristján bregður mér um þat, að eg hafi leikent vit á skuld-
slapp. þat má vel vera að i þeim þessum standi þessu þv þessu þessu
sjálfur skal eg eigi danna um hafi leika mína. En svo mi þat er
vist, að i þessu þessu er eigi hegt að fara að þvi, að sama þessu
firtidun, mína, er Kristján gevis. þvi að þessu þessu þessu
þessu þessu segir að eg haldi fram i þeim í þessu, sem sé að
þv þessu þessu sé hið mikilvægasta, hefti eg aldrei haldi þessu þessu
þessu þessu þessu i þessu þessu málsgrein og Kristján ^{notað af þessu} til þessu
að, eigi legt skuld, myrda sér fyrir mikil þessu þessu þessu
þessu þessu þessu sambotna þv þessu þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu Kristján vilgi eigi láta á þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu er hann tvi misleikent þessu þessu þessu

leikhöfundari. Annars sguir þetta dæmi mæta vel hversja virdingur
Kristján hefur fyrir samuleikann, þar sem hann segir mig halda þeir
fram, sem og einmitt marg sguir í grein minni, að er hin argasta
þjástæða.

Kristján nefnir mig „fálakfi“, „fálumenni“, „fanta“, „vöglera“ og „öðrum
slíkum nöfnum. Má vel vera að þetta sé réttnefni. Eg má vel
sáa við þessi nöfn, er þau koma frá Kristjáni Guðlaugssyni,
er hvernig þakki þálagar Frant:ðarinnar hafa kunna að
Kristjáni fyrir að nefna þessum nöfnum þann mann, er
þeir hafa sjálfir verið sem forseta sinn og sýnt öll merkis
virdingar og þakklætis fyrir störf hans, það lét eg Kristjáni
efri að fást um við þá.

Kristján létur sér sama að fara með nokkrar sögur um sit-
ferði mitt og hegtun sumartíma sína, er vit dröldum í sama
ba. Sögur þessar tók eg eigi alvarlega, allis þeir, sem þakki
mig vita, hvern samleikar minni vera í þeim fölgjum. Þann
mann brosta er þeir heyrdu sögur Kristjáns, ekki af samleika
þeirra, fyndni eða fagurri framsetningu þeir, langt þeir frá, þeir
brosta hátbrosi og meðaumburur með þeim manni, er létur
öfund og illgírni teima sig svo langt, að hann liggur þeir
önnulega. Eg vil eigi fara í mannjöfnuð við Kristján, er sé
það rétt, að eg sé svo, sem hann lýsir mér í grein sinni, hvern
líkur hlítur hann þá eigi að vera. Hann, sem etit þarf ortit
að lista í lagra haldi fyrir mér og öðrum. Eg var kjörinn forseti
Frant:ðarinnar, þakki traustsöfnunum, þegar eg fór frá Kristjáni
var falið að senda skólasögu, er hvernig fór það.
Má öla um að þálaginn veður sem best um og etit.
20. Okt. 1906. Þorvaldur Guðlaugsson